

GREG BUCHANAN

16 LÓ

Egy hátborzongatóan
rejtélyes ügy nyomában...

TRAUMA, BÜNTUDAT ÉS BÜNTETÉS SÚLYA NEHEZEDIK EGY APRÓ, TENGERPARTI KÖZÖSSÉGRE, AMIRŐL MÁR RÉG LEMONDOTT A VILÁG.

Az angliai Ilmarshban a helyi rendőrfelügyelő, Alec Nichols tizenhat ló fejét fedezi fel egy farmon. Ezeket úgy temettek el, hogy egyetlen szemük néz csak a téli nap felé. Miközben próbálja felderíteni, ki a felelős ezért az elborzasztó tettért, Alec kénytelen külső segítséget igénybe venni. Miután az állatorvosi kriminalisztika szakértője, Cooper Allen is megérkezik a városba, egy kórokozót fedeznek fel a talajban, amitől nagyon sokan súlyosan megbetegednek azok közül, akik kapcsolatba kerültek a tetemekkel.

A kibontakozó nyomozás során számtalan bűncselekmény kerül napvilágra – többek között eltűnések, gyújtogatások, csonkítások –, és az ezt követő sötét napokban a város pánikba és paranoiába süpped. Semmi sem az, aminek látszik, bárki lehet gyanúsított, és az előkerülő titkok megbolygatják Ilmarsh korábbi látszólagos békéjét. Cooper hamarosan azon kapja magát, hogy képtelen elhagyni a várost, miközben Alecet is utoléri a láthatatlan fenyegetés. A két nyomozó versenyzik az idővel, hogy felfejtse az örült és rettenetes bűncselekmények mögötti igazságot. Bármilyen áron.

GREG BUCHANAN

BAFTA-listás szerző. Első, 16 ló című regényét bevásztották a BBC Two Between the Covers 2021-es könyvklubjába, illetve elnyerte a Waterstone Thriller of the Month címét is. A Gaumont UK bejelentette a mű filmadaptációját. Saját videójáték-projektjei mellett dolgozott például a No Man's Sky és az American Election díjnyertes játékokon is. Felkerült a Forbes 30 személy 30 alatt listájára. A VICE a munkáját úgy jellemezte, mint „betekintés a játékok jövőjébe”. Jelenleg következő regényén és egy saját gyártású, spekulatív televíziós sorozaton dolgozik.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.gregbuchanan.co.uk

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Sötét, zsigeri érzéseket vált ki, és borzalmasan felkavaró. Ez a rejtélyekkel teli, csodálatosan megírt thriller az első lapjaitól nem ereszti az olvasót. Hihetetlenül lenyűgöző debütálás.”

Alex Michaelides, a Néma tanú írója

„Buchanan döbbenetes feszültséget keltő stílusától a csúcspont rémségei még inkább hangsúlyosak lesznek. Ez a szépirodalmi igényességgel megírt thriller egyáltalán nem fél kockáztatni, és saját kedvére megszegni a zsáner szabályait.”

New York Times

„Nehéz téma, csodálatos nyelvezet, különleges helyszín, karakterek és emberek. Sosem voltam biztos abban, merre is halad a cselekmény, de semmiképp sem akartam letenni. Szokatlan, borzongató, abbafelejtetlen.”

Amazon

„A 16 ló az egyik legeredetibb krimiregény, amit valaha olvastam. Ha rajongója vagy az igényes krimiknek, akkor el kell olvasnod ezt is. Greg Buchanan hangja egyedi és izgalmas.”

Goodreads

„Nem való gyenge idegzetűek kezébe Greg Buchanan első könyve. Úgy éreztem magam, mintha a két főszereplővel együtt sétálnék végig a farmok mellett Ilmarshban. A 16 ló nagyon gondolatébresztő. Minden egyes oldalt értékeltem.”

B&N

GREG BUCHANAN

16
LÓ

— részlet —

1.

A felhőfoslányok feketére égtek napkelte előtt. A horizonton úgy sodródtak a régi, megfakult árnyékok, mint a víz színén hanyódó törmelék. Egyedül voltak.

– Vegyi csíkok – mondta a farmer Alecnek még korábban, amikor elindultak. Ezt leszámítva hallgatott.

A zseblámpáik fénye előtt kirajzolódott a part széle, innen fakadt a sekély patak, amely a farmer rekultivált lápvidékén haladt át. A vízfolyás iszapos partján legyek, tücskök és kerti sármányok énekeltek.

– Hol vannak? – kérdezte Alec remegve. Reggel 6 óra 55 perc volt, ő pedig a rendőrautóban hagyta a kabátját.

– Nem volt itt egyetlen birka sem – mondta a farmer, figyelmen kívül hagyva a kérdést. Átugrott a vízfolyáson, a csizmája kissé megcsúszott az emelkedőn. – Általában nagyon szeretnek errefelé kecmeregni.

Alec a sarat bámulta, a farmer pedig csak vigyorgott, az arca vörös volt a piszkosfehér szakáll alatt. Vastag, vízhatlan kabátjával, mély hangjával és kerek hasával lehetett volna akár egy őrült Mikulás is.

– Nem fog elesni! – állította. – Vagy megijed egy kis sártól, Nichols őrmester?

– Nem. – *Dehogynem.* – Csak abban reménykedek, hogy nem az időmet vesztegeti. És ezek a legyek... – Alec elhessegetett egy hatalmas, dagadt példányt, ami a felgyűrt ingujj alatt, az alkarját borító szőrszálak között telepedett le. Egyértelműen zsákmánnyá vált ezen a helyen.

– Máskor jobban öltözzön fel! – tanácsolta a farmer.

Alec elhúzta a száját, majd hátralépett, hogy nekifuthasson az ároknak. Tompa puffanással ért földet, és rögtön belemerült a sűrű, sikamlós sárba. Sajat fekete nadrágját és a farmerét is összefröcskölte.

A férfi csettintett a nyelvével, majd elmosolyodott.

– Hová jutottunk, mi?

Alec próbálta lesöpörni a sarat a bokájáról, de csak még inkább szétkente, és a tenyere is koszos lett.

A farmer továbbindult.

Egy hatalmas, félig üres víztárolóra mutatott, ami körülbelül hatvan méterre lehetett tőlük. Az átlátszó, műanyag tartály az idő múlásával foltossá vált, mosolyt kent a felületére a víz vonala.

– Itt találtuk meg őket. – A farmer arca hirtelen elkomorodott.

Alec lenézett az órájára: 7 óra 6 perc.

A nap hamarosan felkel.

A csendet elnyomta a legyek kitartó zümmögése és a birkák üdvözlésének távoli hangja a félhomályban.

– Jean kiköltözik – mondta a farmer. – Tudta?

– Kicsoda?

– Jean, a hölgy, aki az út végén él – folytatta grimaszolva. – Elköltözik, eladja a farmot.

– Ó, igen, Jean – motyogta Alec. – Láttam a kiírást. – Idefele jövet elhajtott a farm mellett. Kétszer akkora volt, mint ez, maga a föld, az állatok és az emberek is sokkal jobb állapotban voltak. Nem tudta ugyan a nő nevét, erre felé nem ismert sok embert. Ez is csak annak a jele, hogy nem tartozik ide.

– Eladják, hogy a családhoz költözzenek, ezt mondja.

– Emlékszem, hogy láttam őket párszor a városban. – Már majdnem elérték a víztároló kínos mosolyát. – Ők csinálták azokat a finom húsokat? A kolbászhúst össze-

keverték némi... fahéjjal, azt hiszem. Nagyon finom volt. Kóstolta már?

Egy újabb legyet hajtott el az arcától.

– Nem – felelte a farmer. – Vegetáriánus vagyok.

– Komolyan? A feleségem is megpróbálkozott velem pár évvel ezelőtt, de...

– Nem – ismételte meg a gazda, mire elhalt a beszélgetés.

A világ még mindig sötétbe burkolózott, de már nem sokáig marad így. A nap már majdnem kiszabadult a felhők mögül. A reggel közel járt.

Tizenöt méternyire a mezőn frissen megművelt, barna földdarabok látszottak, kis halmokat képeztek az egyenetlen talajon. Meszes kövek heverték mindenfelé. Minden lépés éppolyan saras és nedves volt, mint az előző.

Távolabb vékony fémkerítés jelezte a birtok végét, égősorként díszeltek a gyapjúpamacsok a dróton, ahol korábban egy-egy birka át akart törni.

De most egyetlen állat sem volt a közelben. Semmi sem volt itt, csak törmelék.

– Nem látom, mi...

– Ott – vágott közbe a farmer. – A földön!

Alec lenézett, de egy pillanatig csak a sarat látta.

– Nem...

Benne rekedt a szó, ahogy a szél felélénkült. Valami megmozdult a talajon.

Alec előkapta a zseblámpáját, és előrébb lépve egyenesen odairányította a fénysugarat. Egy méternyire tőle sűrű, vaskos szőr tekergett, pontosan olyan fekete, mint maga a sár.

Alec közelebb lépett, és letérdelt. Beletörölte a kezét a nadrágjába, majd a zsebébe nyúlva elővette a gumikesz-

tyűjét. Megpróbálta egyetlen mozdulattal felhúzni, de az ujjai – sárosak, nyirkosak voltak – beleragadtak a gumiba, mielőtt felhúzhatta volna rájuk rendesen. Egyesével kellett az ujjaira igazítania a kesztyűt.

Ahogy felemelt egy szőrtincset, meglepte a súlya, a durvasága. Magasabbra húzta, végigfuttatta az ujját rajta. A töveknél érezte a húst és a csontokat.

Alec óvatosan engedte vissza a helyére. A nap egyre magasabbra hágott a horizonton. Volt itt valami más is.

Fekete színével szinte műanyagnak tűnt a gyenge fényben, vékony, fehér félhold szegélyezte. Elnézett mellette.

Egy szem volt. Hatalmas, szomorú szem bámult a földről a semmibe.

Alec hátralépett.

– A lányom találta meg őket – mondta a farmer. – Nem is kellett volna idekint lennie.

Alec végigfuttatta a zseblámpája fényét a területen. Többen voltak – némelyek közelebb feküdtek egymáshoz, mások magányosan. Addig sétálgatott, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy mindet látja. Előrement, majd visszafordult, harminc métert oda-vissza.

Összesen tizenhat félig eltemetett fejet számolt. Mind-egyiken csak egy csíknyi bőrfelület látszott, egyetlen szem nézett fel a nap felé. Az egyik fejet valamennyire kiásták, látszott a nyaka. Azt nem lehetett tudni, hogy a testek milyen állapotban vannak a föld alatt.

Mindenfelé lábnyomok voltak: az övé, a farmeré, a lányé, ez nem kétséges. Semmit sem árultak el előre... nem tudta...

– Ki tehetett ilyet? – krákogott fel a farmer pislogva. – Ki tudott ilyet...

Alec hirtelen nézett fel, sav tolt a torkába. Az ég egyre fényesebb lett, vörössége tűzként terjedt, a felhők sötétkékre váltottak. A legyek és a tücskök még mindig zümmög-

tek, de semmi sem mászkált a holt szemeken. Semmi sem érintette meg őket.

Egy kőház állt fél mérföldre.

– Lakik ott valaki? – kérdezte Alec.

– Senki.

Alec alaposan megnézte magának a viskót. Magányos helynek tűnt.

– Látott már valaha ehhez hasonlót? Ez...

Groteszk.

Gyönyörű.

– Nem. Önt?

Alec a fejét rázta, hátralépett, újra lebámult a szőrre. Farkak voltak, már ezt is ki tudta venni.

– Ez gyilkosság – mondta a farmer lágy hangon. – Csak nézzen rájuk. Nézze!

Egyértelmű, hogy ez bűncselekmény volt. Mások tulajdonának rongálása.

Ha valamire nem emberként tekintesz, bármit megtehetsz.

Alec újra a házra nézett. Sötétnek és ridegnek tűnt a távolban.

– Ismer bárkit, aki haragudhat önre? Bárkit, aki megpróbálna ártani?

A farmer megpróbált mosolyogni.

– A feleségemen kívül? Nem, nem... kijövök én az emberekkel. Mindig is kijöttem. – Megtorpant. – Mit kellene tennünk?

– Hoznunk kell egy állatorvost – állt fel Alec. – Ha lehetséges, fel kéne boncolnunk a tetemeiket. Nem érnék hozzájuk, amíg nem...

– Nekem erre nincs pénzem.

– Önnek nem kell...

– És emellett – szakította félbe a farmer – valaki eltemette őket, nem? A lovak nem csinálnak ilyet maguktól.

– És mi van a sárral? Ha ez mocsaras terület, akkor talán... nem tudom, talán...

– Nem – vágta rá a farmer keményen, gondolkozás nélkül.

Alec újra a szemekre nézett. Ugyan nem mozogtak, de mintha még mindig éltek volna.

Elővette a telefonját, és képeket készített a területről. Ennek is elégnek kell lennie, amíg ide nem ér a segítség.

– Addig is próbálja meg távol tartani a többi állatát! – tanácsolta. – Ha az ólban tartaná őket, vagy...

– És mi a helyzet a tulajdonossal?

– A mivel?

– Ezek... ezek... – A farmer összehúzott szemmel gesztikulált.

– Micsoda? – Alec lenézett a fejekre, majd vissza a férfira. – Maga tartotta őket, nem? – Újra elgondolkozott. – Fel kell vennünk a kapcsolatot...

– NEM! – üvöltötte a farmer. – Nem, nem, nem...

– Minden rendben van – lépett közelebb hozzá Alec, amikor a férfi elfordult tőle. – Biztos vagyok benne, hogy a biztosítása fedezi.

– Nem érti. Én nem tartok lovakat. *Sosem* tartottam lovakat. Pontosan ezt próbáltam közölni a lánnyal is a telefonban.

Egy légy landolt az egyik szem szélén.

– Én még soha életemben nem láttam ezeket a lovakat.

2.

A szobában egy halott férfi ül. A kezét a háta mögé kötötték, csak ezért nem esett le a székről. A levegőben por és gáz terjeng. Valami mozog a hasában. Hiányzik a jobb szeme.

Az éhsége túlélte őt. A bele még mozog, a mikrobiomok még élnek, a baktériumok és a szimbiotikus folyadékok továbbra is végzik a dolgukat. A benne rejlő élet tovább emészt, lélegzik, egészen addig, amíg már azok sem kapnak levegőt. Elemészti majd saját magát.

Olyan szaga van, mint az avas serteshúsnak cukorral keverve. Mint a romlott ételek rémálmának, mint a legrosszabb dolognak a világon.

A halott ember a szobában ül, de nincs egyedül.

Két nyomozó figyel, ahogy mintákat vesznek a testéből. Nem az áldozatból származó mintákat, még csak nem is emberit.

Hanem három fehér macskaszőrszálat, amit az alvadt vérben találtak.

Cooper a maszkot az arcára szorítja, a szag már kibíratatlan, de folytatja a munkáját. Ő nem rohan az ablakhoz hányni. Ő nem ad ezeknek a beképzelt pöcsöknek indokot arra, hogy kételkedjenek a rátermettségében.

Cooper életében először akkor lát holttestet, de ezt senki sem sejtethi.

A macskaszőrre figyel, csak a macskaszőrre.

Más nem érdekli.

Minden mást kizár, nincs idő érzelműsködésre.

Ezek a macskaszőrök oldják majd meg az ügyet. Ezek fogják azonosítani a férfit, akiről senki sem tudja, hogy kicsoda. Ezek...

– Miért vagyunk itt? – kérdezte a terapeutája.

Nem volt óra az apró, mesterséges fényekkel megvilágított helyiségben. Cooper ellenben viselt egy fekete okosórát a bal csuklóján. Már naponta kellett tölteni. Ormótlan szerkezet volt, vörös széllel. Nehéz használni, és már sokkal több gondot okozott, mint hasznot.

De nem nézhetett rá anélkül, hogy ne vádolnák meg azal, hogy fészkelődik. A terapeutája bármit felhasználhat ellene. Könyörtelen nő volt.

– Miért is vagyunk itt, Cooper? Vissza szeretnék térni oda, hogyan is kerültünk ide.

Cooper összehúzta a szemét.

– Ki akarom fejezni, hogyan is érzek? – húzta ki magát.

– Hogy kifejezzem, mit is érzek.

– Vissza akarok térni oda, amit korábban említett. Hogy „nincs idő az érzelműsködésre”.

– Egy gyilkosság helyszínén voltunk – mondta Cooper, és harag költözött a hangjába. – Életemben először történt, hogy kihívtak egy ilyen helyszínre. Mit kellett volna tennem? Sírnom?

A terapeutája visszanézett rá. Nem hasonlított Cooper korábbi pszichológusára: az a nő kedves volt, szélesen mosolygott, hatalmas, zöld, kötött pulcsit viselt, és elismételgetett mindent, amit Cooper érzett. Szimpátiát tanúsított felé, empátiát, mindenfélét. Ez a nő meg...

A szeme csak ridegséget tükrözött.

– Huszonöt éves voltam, és épp szőrszálakat szedtem össze egy bűnügyi helyszínen. A többit sikerült figyelmen

kívül hagynom, és egész távol jutottam az épülettől, amikor kihánytam a belem. – Cooper kissé előrehajolt. – Tehát végeztem a munkám.

– És úgy gondolja, fel volt rá készülve?

– Persze, hogy fel voltam rá készülve. Nem engedtek volna oda, ha nem lettem volna felkészülve.

– De ön nem rendőr, és nem is helyszínelő. Ön...

– Fel voltam készülve – vágott a szavába Cooper. – Elég profi vagyok.

– Ön állatorvos.

Cooper félrenézett. Egy ideig csendben ültek, ezért fel-emelte a csuklóját, és mégis rápillantott az órájára.

2:18

2:19

– Azok a macskaszőrök, amit az áldozat lábán találtunk, a férfi sógorának a barátjától származtak. Találtunk belőlük a nővére házában is, lenyomoztuk a kapcsolatot, megtaláltuk a személyt. Ez a bizonyíték segített elítélni valakit a gyilkosságért. – Cooper megtorpant.

A terapeuta nem mondott semmit, mire megfeszültek az izmai.

– Nem hinném, hogy érti teljes mértékben, hogy mit...

– Miért fókuszált a leírásban annyira a szagokra? Kíváncsi vagyok.

– Érezte már valaha egy holttest szagát?

A terapeuta megrázta a fejét.

– Hát, amellet nem igazán lehet másra gondolni. – Cooper felvette a vizesüvegét a lába mellől, és kortyolt belőle. – Egy részünk tovább él a halálunk után, ez így van, de nem lélek vagy ehhez hasonlók. Csak a belső szerveinkben élő baktériumok.

– Azt mondta, felemésztjük saját magunkat.

– Mert pontosan így is van. A baktériumok mindent lebontanak bennünk.

– Akkor mégsem saját magunk emészjtük fel. Nem egészen.

– Hatvan százalékbán vízből állunk, amellet még sok minden másnak is jut hely.

Cooper kihúzta magát, és újra az órájára nézett. 2:23. A terapeutája a jegyzeteit leste.

– Miért lett állatorvos?

Cooper csak nézett rá.

– Miért döntött így?

– Segíteni akartam az állatokon.

– Ez igaz?

– Igen.

– És ez a teljes igazság?

Szünet állt be egy pillanatra.

– Ha tényleg segíteni akart volna az állatokon – folytatta a terapeuta –, akkor az állatokon segítene, most viszont teljesen mást csinál, ha jól értem.

Cooper bólintott.

– Akkor mégis miért ezzel foglalkozik?

– Mert nem akarok elnézést kérni azért, hogy létezem.

– Kinek nem akar elnézést kérni?

– Kitől.

– Cooper... – sóhajtott fel a terapeuta.

– Senkitől sem.

– Fejtse ki, mit gondol!

– Arra célok, hogy a legtöbb ember nem gondolkozik el azon, hogy egy nap meg fog halni.

– Ön tudja, hogy mások mit gondolnak?

– Igen – mondta Cooper. – Ahogy ön is. Ez a dolga – horkant fel. – Ön komolyan úgy gondolja, hogy a legtöbb ember igazán érti a haldoklás természetét? Ön láthatja az arcukat, ha felhozza a dolgot. „Ó, én nem félek a haláltól, rendben van, amíg nem érzek fájdalmat, aztán meg nem tudom, hogy meghaltam, szóval, mi itt a gond?”

– Kifejtené, mi itt a gond?

– A tény, hogy nem tudja – mondta Cooper –, hogy maga a tudat nem létező dologgá válik. Azaz minden, amit most tapasztalunk. Az életünk minden egyes pillanata olyan lesz, mintha meg sem történt volna. A vég teljes semmi.

– De mások élnek majd tovább – mondta a terapeuta.

– Számít az egyáltalán?

Újra beült a csend, de Cooper nem nézett az órájára.

– Azért tanultam állatorvosnak, mert nem tudtam jobbat kitalálni.

– És most?

– Most harmincegy vagyok, aki már évek óta nem dolgozott élő állatokkal.

– És ettől hogyan érzi magát?

– Sehogy.

– Van önben megbánás?

– Nem, én...

A terapeuta lejegyzetelt valamit.

– Folytassa!

– Imádom, amit csinálok.

A terapeuta letette a jegyzetömbjét az asztalra.

– Ahogy ül, miközben ezt mondta, egyértelművé teszi, hogy zavarja, hogy így érez. És ez érdekes.

– Örülök, hogy legalább ön jól szórakozik.

– Cooper...

A fény kissé elhalványodott odakint.

– Nem tudunk dolgozni, ha ön nem akar együttműködni velem.

– Én nem akarok együtt dolgozni önnel, csak azért vagyok itt, mert muszáj.

– Ahogy mondja.

– Ezt mondom.

– Azt gondoltam, aggódik, hogy elvesztegeti az életét, Cooper. De úgy tűnik, maga választotta, hogy ez így legyen.

– Úgy tűnik?

A terapeuta megfeszült, mielőtt folytatta volna.

– Meséljen...

– Tudja, hogy egy állatorvosi sebész négyszer nagyobb valószínűséggel lesz öngyilkos, mint az átlagemberek? – torpant meg Cooper. – Nem is olyan régi ez a statisztika. Én évek óta haldoklom.

– Ön szerint miért van ez így?

– Mert tudjuk, hogyan kell véget vetni a szenvedésnek.

Most nagyobb szünet következett, egyikőjük sem szólt meg. Mind a ketten a másikat nézték, nem mérgesen, de nem is megbékélve. Cooper gyorsabban lélegzett, mint szeretett volna.

Végül a terapeuta törte meg a csendet:

– Miért vagyunk itt, Cooper? – Elhallgatott egy pillanatra. – Ezt kérdeztem húsz perce is. Miért vagyunk itt?

– Már válaszoltam.

– Nem, nem válaszolt. A valódi okát szeretném hallani, nem történeteket, amiket magáról mond. Nem ezeket...

Cooper csak bámult rá.

– Ki kell mondania, miért van itt!

– Mert az emberek, akikkel együtt dolgozom, úgy gondolják, nem vagyok jól. Mert azt hiszik, ez jót tesz majd nekem. Mert egyáltalán nem ismernek.

A terapeuta felsóhajtott.

– Akkor megkérdeszem újra, és szeretném, ha most őszinte lenne.

Cooper nem mondott semmit.

– Miért van itt valójában, Cooper?

Motozás hallatszott a folyosón. Cooper lenézett az órájára. 2:38. Nem sok idő maradt. Felnézett, a szeme fáj, a teste megfeszült.

– A lovak miatt. A lovak miatt vagyok itt.

*Egy teherautó haladt az éjszakában.
– Újra megtörténik.
Nem láttak senkit azon az úton.
– És újra és újra meg fog történni, ugye?
A sofőr nem válaszolt.
– Mondd el!
Előttük tűzijáték villant az égen.
– Inkább hanyag lennél, vagy kegyetlen?*

1. RÉSZ
ILMARSH

Első nap

ELSŐ FEJEZET

– Tizenegyes szám – mondta a hang. – Van még másnál is tizenegyes?

Nem érkezett válasz.

Sirályok gubbasztottak a málló vakolatú homlokzaton és a fekete, kovácsoltvas lámpákon. A neonfelirat szinte ordította a ST. GEORGE GRILL, a TRÓPUSI KÁVÉZÓ és a CÉZÁR PALOTÁ-ja neveket. Az üres játékkártyákból az ismert waka-waka-waka 8 bites verziója áramlott, villogó fényekkel karöltve. Mindenkit csalogatott, de senki sem járt erre.

Az ég szürke volt, a hullámok a partot csapkodták.

Huszonnégy napon belül két torzót találnak majd a homokban.

Pár órával később, hogy megtalálták a lófejeket, egy férfi dőlt neki a lakókocsijának, cigarettával a jobb kezében. Foltos gyapjúmellény lógott vékony, szeplős felsőtestén.

A reggeli bingó ébresztette fel Michaelt, pár naponta erre kelt. Az ismétlődés, a kérdések, a játékvezető monoton, öngyilkosságra felbujtó hangja sokkal hatékonyabb volt, mint bármilyen ébresztő. Szó szerint a koponyája alá mászott. A nap hideg volt, a levegő hamu szagát árasztotta.

Michael ledobta a cigarettáját a betonra, rátaposott. Mélyen beszívta a levegőt. Aztán pedig hangosan felköhögött.

– Hetvenhárom.

Visszament a lakókocsiba, majd pár perc múlva munkához felöltözve tért vissza: ugyanaz a mellény, de felvett hozzá egy kék-fekete, fakó, vastag, kockás inget. Bezárta az ajtót maga mögött, és elindult. Minél messzebb akart kerülni a bingózóktól.

Annie-t Gumis Joe-nál hagyta, hagyott neki némi pénzt, hogy biztosra menjen, vigyáz rá.

Nem igazán zavarta Joe-t a dolog, de a szívesség az szívesség.

A barátjának volt egy nagyobb darab földterülete a műhely előtt, kilátással a tornyokra. Tökéletes hely, sokkal jobb, mintha láncra verné Annie-t a lakókocsi mellett, ahogy régebben csinálta. És a helyzet az, hogy a vevők még szerették is. Joe is. Annie körbe-körbe járkált, miközben az ügyfelek arra vártak, hogy megjavítsák a kocsijukat. Odament a kerítéshez, hogy jutalomfalatot kunyeráljon.

Volt valami abban a lóban.

Az emberek imádták, és kedvelték Michaelt is. Az üzlet nem igazán ment az év ezen szakaszában, de mindig akadtak furcsa kölykök, akik a kis kocsin akartak furikázni a parton. A tinik is használták a lovat, néhányan előre lefoglalták, hogy éjjel lovagoljanak, egy annie-s randit hozzanak össze a sötétben. F fiatal életük egyik fénypontja lehetett, minden más egyértelműen csak csalódás volt ezen a helyen.

Nyaranta viszont felélénkült az üzlet. Ők ketten igazi csapatot alkottak.

Michael minden reggel kivitte munka előtt Annie-t, még akkor is, ha aznap épp nem volt semmi dolog. Leült vele a tengerpartra, a ló pedig a fűvet rágcsálta a közelben. Engedte, hogy napozzon, amíg ő az újságot vagy néha egy-egy könyvet olvasott. Ugyanazért jött ki ma is, amiért a játéktermek is kinyitották a kapuikat, amiért a bingó is folyt tovább annak a hat embernek.

Amikor odaért Gumis Joe-hoz, megkerülte a hátsó kaput.

– Annie – recsegte, először csak halkán. A torka még reszelős volt az előző éjszaka miatt. – Annie! – szólt újra Michael vidáman, kissé hangosabban.

Megdörzsölte fáradt szemét, de nem érkezett válasz. Kisétált a mezőre. Nem volt olyan nagy, de mindenhová fákat ültettek, és voltak épületek is, ahová elcsámboroghatott a lova. Szürkére fakult hotelek sorakoztak távolabb, amik már évekkel ezelőtt bezártak, és csak arra vártak, hogy felújítsák őket. Némelyikben hajléktalanok laktak, akik más városokból érkeztek ide. Errefelé jóval olcsóbbak voltak a házak.

A mező mindezeknek az árnyékában helyezkedett el, csupán néhány percnyi sétára a tengertől. Lehetséges, hogy valaha kert volt. Maga a kerítés díszes, fekete vasból készült. Michael továbbment.

Végigsétált a mezőn. Egy autó elzúgott a távolban, egy másik követte.

– Annie?

Nem érkezett válasz. Michael nem látta a lovát sehol.

Minden régi kedvenc egy helyen: FAGYI TÍZ ÍZBEN.

PAPA TEA.

CIPŐJAVÍTÓ & KULCSMÁSOLÓ, AMÍG VÁRSZ.

AMERIKAI GYROSÉTKEZDE (gyorsétkezde eredetileg, de már mindenki így nevezte).

KATONAI ÉS TENGERÉSZETI ÜZLET. Egy mérges férfi dühösen olvasta az újságot, és mindenkire haragosan bámult, aki elhaladt a kirakata előtt.

Mindenhol szemét hevert az előző éjszakáról. Cigicsikkek, blokkok, rágógumi. Vékony fanyársak sütőolajtól foltosan. Leégett csillagszórók eldobva.

Kismotorok lepték el a teret, összetömörültek, majd szétszéledtek, a motorosok pedig a földre szegeztek meggyötört, duzzadt arcukat. Ezek a férfiak régen olajfűrő-

tornyokon dolgoztak, feketén dühöngött alattuk a tenger, vagy ezer tonnányi halat hoztak be évente. Mosolyogtak a fiúkra és a lányokra a parton, az üzletük virágzott, a karjuk vaskos volt, a szívük boldog és erős.

Most viszont lehajtott fejjel haladtak, alig szóltak egymáshoz. A javuk már arra sem emlékezett, kik voltak ők régen; nem igazán.

A sirályok tetőről tetőre ugráltak. Középkorú párok ültek a padokon, főleg csendbe burkolózva. A levegőben por, só, bőr és dohány szaga szállt.

A névtelen, omladozó épületeken túl, amelyek körbevették a piacteret, apró hangszórókból egy dal szólt. Amikor a zene ennyire távolról érkezik – valami szaros kocsmabelsejéből –, már nem lehet kivenni a szavakat.

– *Czy Alexey wciąż leży w łóżku?** – kérdezte egy nő bevásárlószatyrokkal a lába előtt, a telefonját a füléhez szorítva. – *Powiedz mu, żeby wstał z łóżka. Musi iść do szkoły.***

Csendesen beszélt, voltak, akik mégis felfigyeltek rá. A legtöbben nem néztek oda, csak egy idősebb nő bámulta. Őt idegesítette.

– *OK, ja ciebie też kocham. Zrobię później klopsiki, dobrze?****

A lengyel nő betette a telefonját a zsebébe, és egy pillanatra összenézett az idősebb asszonnyal. Megragadta a szatyrokat, és bement SARAH TEA-KÁVÉZÓJÁ-ba.

– Tejjel, két cukorral. – Alig hallatszott akcentus a hangján. Mosolygott, ahogy elvette a teát, bólintva köszönte meg. Ismét felvette a szatyrait, és távozott.

Amikor már elment, az idős nő fájdalmasan motyogott valamit a társának. A szavazatokról beszéltek.

* – Alekszej még mindig ágyban van?

** – Mondd meg neki, hogy keljen ki az ágyból. Iskolába kell mennie.

*** – Oké, én is szeretlek. Később csinálok húsgombócot, rendben?

A nap haladt előre. Emberek jöttek-mentek.

12:02 perckor egy rendőrautó érkezett meg a térre, megállt a parkoló sarkában. Ez egyáltalán nem volt szokatlan. Éjjel sokkal szokatlanabb lenne ez a látvány. Akkorra általában magára hagyják a várost.

Az egyik rendőr kiszállt; egy idősebb, sármos felügyelő. Az idős nő úgy emlékezett, George a neve. A férfi azonnal a sátrakhoz ment. Eltűnt egy pár pillanatra. Fémbe-tűk jelezték a sátrak felett, hogy az ILMARSH PIAC-on járnak. A felirat maszatos volt, csak akkor csillant meg, ha a nap verőfényesen sütött.

Percekkel később George visszatért, és beszállt a kocsijába, majd elhajtott.

A következő órában az emberek elkezdtek pletykálni.

Az idős nő tudta, hogy valami nem stimmel – az emberek egymást intették le. Az idős nő látta, hogy két motoros is megállt, mélyen elmerültek a beszélgetésben.

Valami történt.

Ő csak ennyit mondott a barátjának:

– Valami történt, Derrick.

A barátja erre bólintott, nem volt egyértelmű, mire is gondol.

Az idős nő elfordította a fejét, az eltúlzott mozdulatok az öregedéssel jártak együtt. Kissé félt, de valahol izgatott is lett.

– Valami történt – ismételte.

Esőt jósoltak az előző napra, de nem érkezett meg.

Most esett.

Kopogott a lófejek fölé kifeszített ponyván, amivel három különálló egységre osztották őket. Ezúttal közelebb parkolták le a rendőrautókat.

*Tizenhat ló, mondta Alec. A farkukat mind levágták...
Egy halomba hordták.*

Ahogy a farkak egymáshoz tapadtak – átázva az egyre ádázabb esőben –, és ahogy a szemek figyelték őket a földből, az elhelyezkedés – a majdnem tökéletes, de mégsem pontos kör, amit formáltak – valahogy nem vallott egy bűncselekmény helyszínére.

Inkább olyan volt, mint egy kívánság.

Egyetlen járőr sem volt elérhető aznap reggel. Alecnek nem kellett volna itt lennie, hiszen ő nyomozó volt. A bűnügyi nyomozóhivatalhoz tartozott, ennél nagyobb dolgokhoz szokták hívni.

De nem bírt aludni.

Azonnal felkapta a telefonját, ahogy elment az állatorvos.

A férfi adott neki egy nevet és egy telefonszámot, egy specialistához irányította, aki csak pár órányira lakott. Állítólag volt már ilyesféle tapasztalata.

– Valószínűleg megéri – mondta Alec a felettesének. Csak egy kis időre kellene alkalmazniuk.

Korábban Alec még nevetett azon, hogy a területen talált lábnyomokról mintát akartak venni (*Kér hozzá egy kis luminolt, Poirot? Mit szólnál, ha felhívnánk a COBRA egységet, és...*), de mostanra teljesen más irányt vett a helyzet.

Rengeteg ember telefonált az őrsre. És nem csak a lovak gazdái.

Valami történt. Valami burjánzott a háttérben. Hideg nap volt, fújta a szél, és az eső is esett.

– Oké – mondta a nyomozó, ahogy egy fényképet nézett a bűnügyi helyszínről. Harry feltartotta a sötét fotókat a kezében, látta a farkakat közlőről, az összesűrösödött vért, a fehér csontokat. – Oké... majd én felhívom.

MÁSODIK FEJEZET

Beletelt pár órába az út, ami épp elég volt ahhoz, hogy Cooper – pirulák híján, amit egyébként utazás előtt mindig bevett – émelygősen érkezzen. A vonaton általában nem volt vészes, és ha ő vezetett, az is rendben volt, de most a vagon ide-oda dülöngélt a síneken. A teste és az elméje elveszítette az egyensúlyt. A világ hányingerbe süppedt.

A táskája, tele eszközökkel és szerszámokkal a közeli állványon várta, hogy levegyék. Egy műanyag pohárban vörösbor lötyögött, de már egy ideje nem nyúlt hozzá. Arra volt csak jó, hogy vörösre színeze a száját. Megpróbált filmet nézni a tömegben, de hamar feladta, így inkább csak az elhaladó világot figyelte az ablakból. Több állomáson is megálltak. Még harminc perc volt hátra Ilmarshig.

Olvasott róla a neten.

Valaha kedves kis hely lehetett. Összefirkált sziklával és vattacukorral a tengerparton.

Olyan hely, ahova el lehet menekülni, ahol tiszta a levegő, ahol az emberek kiléphettek a napi munka monotonitásából.

Cooper behunyta a szemét. Az asztal végre csak az övé volt. Összehajtotta a kabátját, és párnaként az ablakhoz ékelte.

Elnyomta az álom. A vagon végében kinyílt, majd becsukódott az ajtó. Emberek keresgéltek a csomagjukat.

Egy idegen nevetett valamin. Egy másik lágyan beszélt. Eltelt pár perc. Cooper felébredt.

Közeledtek a végső állomáshoz. Hatvan mérföldön át aludt.

Miután összeszedte a táskáját, lelépett a peronra, de senki sem volt a közelben. A menetrendtáblából ítélve a vonatok csak pár óránként jártak erre. Néhány megfakult poszter sorakozott a falon, évekkal ezelőtt játszott mozifilmeket reklámoztak. Mellettük régi hirdetések. Már abból is látszik, milyen a terület, hogy miként próbálják eladni. Hogy mennyire értékelik mások.

Nem voltak erre őrök, jegyellenőrök, senki sem. Csak egy vágány, egy viharvert váró és kék-piros virágokból álló sziget az utcán.

Pár perccel később megérkezett a taxija. A sofőr udvarias volt, csendes, nem beszélt, ami rendben is volt így.

A célállomás közelebb volt a tengerhez, de még így sem látszott a víz.

A rendőrség megadta neki a címet.

Fák sorakoztak a terület körül. Tölgyek. Sötét, koszos hotelek néztek le rá, az eredeti fehér stukkó szürkére fakult a száz év alatt. Alig maradt rajtuk némi szín. Az autókölcsönző épülete alacsony és vörös volt. A GUMIS JOE nevet írták fel az elejére.

Cooper belépett. A hely hamutól és cigifüsttől bűzlött. Autóillatosítók sorakoztak a pulton, ami mögött egy tinifú ült, épp a kulcsok között turkált.

– Te vagy Joe?

A fiú zavartan nézett fel.

– Mi?

– Te vagy Joe?

– Miért én lennék Joe?

– A táblából gondoltam – húzta össze a szemöldökét Cooper.

– Milyen tábla?

– A táblából odakint, a... – Felsóhajtott, és rosszállóan elfintorodott. Azt próbálta meg mosollyá formálni. – Tudod mit? Nem fontos. Kocsiért jöttem.

– Milyen kocsit keresel?

– Bérelhető. Előre lefoglalták nekem.

– Ki? – hagyta abba a fiú a kulcsok rakosgatását.

– A helyi rendőrség.

– Azért, ami a farmon történt?

Cooper nem bólintott, nem is rázta a fejét, csak várt.

– Név?

– Cooper Allen.

A fiú a kezébe adta a kulcsokat.

– Négy nap – mondta.

Már sötét volt, amikor a hotelbe ért. Fényfüzerek lógtak az utcai lámpákról. A COATES FOGADÓ nevet festették régi betűkkel az épület oldalára.

Esett, de Cooper nem időzött azzal, hogy magára húzza a kapucniját erre a rövid sétára. Kisimította sötét haját, ahogy belépett a bejárati ajtón. Nedves ujja nyomot hagyott az egyébként is koszos üvegen, amikor megérintette.

Odabent a recepiót leredőnyözték.

Egy feliratot ragasztottak a falra, ami figyelmeztetett mindenkit, HA DÍLERKEDÉSEN KAPJÁK, AKKOR AZONNAL ELTÁVOLÍJTÁK A HELYSZÍNREŐL.

Oké, tehát nincs drogdílerkedés.

Egy akvárium fénylett a sárga megvilágításban. Senki sem volt a közelben. Egy étterem csatlakozott az előtérhez, de vagy renoválták, vagy tönkrement már. Kanapékat halmoztak egymásra, mintha valami rablás után lettek volna. Koszos matracokat döntöttek a fekete falnak.

– Segíthetek valamiben?

Ahogy Cooper megpördült, egy idősebb, kopaszodó férfival találkozta szemben magát. Elmondta neki az adatait, és megkapta a kulcsot. A férfi le akarta fénymásolni az útlevelet, de mivel az Egyesült Királyságból jött, erre nem igazán lehetett szükség. Vitába bonyolódtak. Végül Coopernek meg kellett mutatnia a bizonyítékot a telefonján.

– Ön eddig mindig lefénymásolta az emberek útlevelet?

– Nem – motyogta a férfi, úgy tűnt, már szívesen továbblépne.

Hm.

Otthagya, ezért Cooper elindult megkeresni a szobáját. A lift az a régi fajta volt, amit magadnak kellett behúzni. Mindenféle feliratok figyelmeztették, hogy sokan ne szálljanak be egyszerre. Na, nem mintha ez most probléma lett volna. Amikor Cooper megérkezett az emeletre, nem látott senki mást a közelben, de megvolt a hely atmoszférája, még úgy is, hogy teljes mértékben üres volt. Ez a fajta magányosság még jobban zavarta, mintha megfigyelték volna. Szüksége volt az emberek közelségére, még akkor is, ha nem beszélt volna velük.

Nem vette a fáradságot, hogy kipakolja a ruháit. Épp csak annyit hozott magával, amennyi négy napra elég lesz. Ennyi időre foglalták le a szállást is neki. Ledobta a piperecuccait a fürdőben lévő mosdókagyló mellé. A hátizsákjában volt pár üveg víz, egy doboz limonádé és némi rágó. Levette a lila kabátot, a zöld felsőt és a kék farmert, majd a vörös szegéllyel díszített, fekete órát is. Belépett a zuhany alá, ellenőrizte a víznyomást. Nyitva hagyta a háló felé vezető ajtót, amíg zuhanyzott.

Öt perc alatt végzett. Talált egy hajszárítót az ágy alatt. Nem szerette, hogy ilyen hosszúra megnőtt a haja, utálta, ha a szemébe lógott. Csak akkor engedte ki, ha valamilyen különleges alkalom volt.

Mostanság pedig nem akadt semmilyen különleges alkalom.

Felvett egy vörös pulóvert és ugyanazt a farmert, amit korábban viselt.

Az ablakhoz lépett, és széthúzta a függönyt. A világ odakint pont olyannak tűnt, mint azelőtt.

A tenger csendesen morajlott a vékony ablakok mögött. Ha az emberek hangoskodnak errefelé, akkor nem fog tudni aludni. Néhány percig még ott maradt, összefont karral ácsorgott. Láta a saját tükörképét az estében, mint bárki, aki kinéz a sötétbe. Valahogy minden többé vált. Mintha megfertőzte volna a sötétség. Sötét haját, sötét szemét, amit torzan adott vissza a tükör.

Lekapcsolta a lámpát, így jobban látott. Minden lecsendesedett.

A távolban, a vízfelszínen valami pislákol. Villódzott. Talán egy hajó jelzett. Cooper nem nagyon ismerte az ehhez hasonló dolgokat.

A tömeges lócsonkítás – az már teljesen más ügy volt.

Amikor a nyomozó felhívta, csak azt akarta tudni, láttott-e már ehhez hasonlót életében. Mintha fontos lenne a precedens, ha egy őrült munkájáról beszélünk.

A bosszú lehetett indíték, de az eddigi információk szerint minden egyes ló más és más tulajdonoshoz tartozott, akik nem igazán függtek össze.

Néha az ilyesfajta gyilkosságok más indítékokat rejtettek magukban. Felhívták magukra a figyelmet, a hatóságok a szörnyűségekre összpontosítottak, nem a szokványos eshetőségekre.

– Például? – kérdezte a nyomozó. A hangja kissé szaggattott a rossz jel miatt.

Például biztosítási csalás.

Látszólag ez sokkal egyszerűbb magyarázat, kevésbé őrült. A hetvenes, nyolcvanas és kilencvenes években például százával ölték meg a lovakat az Egyesült Államokban, de csak egy embert gyilkoltak meg, így az FBI bevonása

kellett, hogy végre véget vessenek egy hatalmas biztosítási csalásnak.

A nyomozó közölte, hogy utánanézz az ilmarshi lótulajoknak. És azt is mondta, hogy a csapat már várja a közös munkát.

Most egyedül volt. Nézte, mennyire üres az éjjel és a tenger. A hányingere enyhült.

Szomjas volt, és enni sem ártott volna. Felvette a kulcsát, és elment. Bezárta az ajtót maga mögött.

HARMADIK FEJEZET

Csak pár bejelentés történt előző nap. Egy autó ablakát betörték a piac közelében. Záráskor verekedés tört ki a helyi kocsmában. Kiabálásról és csapkodásról érkezett hívás abból a házból, ahol három kisgyerek és a szülők laktak. Amikor kiértek a járőrök, azt mondták, minden rendben van.

Az öreg hotelek csendbe burkolóztak.

A hajléktalanokat kiűzték a parkból, és megtiltották nekik, hogy visszamenjenek.

Teherautók érkeztek, a raklapokon étel és ital sorakozott.

A város mindenkinek elmesélte a történetet, aki csak érdeklődött.

A november ötödikéhez legközelebbi szombaton Ilmarsh polgárai a King's Parkba tömörültek – ami a park fentebbi szakaszán helyezkedett el –, és onnan lőtték fel a rakétákat is. A tengerpart zsongott az emberektől, csillagszóróktól és világítós rudaktól. Minden kávézó, bolt és kocsmá egyszerre kelt életre. Idén november hetedikén.

Az Örömtüzek Éjszakája volt.

Hajnal 3:05-kor a Well farm tulajdonosa nyugatra indult a teherautójával, amire harminc birkáját pakolta fel.

A farmer pont hat óra előtt érkezett meg az élőállat piacra, és nem is tért vissza kora estig. Általában kimerülten jött haza az egész napos emelgetéstől, vezetéstől és huzavonától. Sokan látták, ahogy lerakodja a bárányokat, főleg azok, akik ismerték, és a piac felé igyekeztek. Egyikük meg is említette, hogy egy bárány elszabadult, de az ilyesmi nem volt igazán furcsa. Legalábbis nekik nem.

A városban az emberek a park felé igyekeztek.

Néhányan fizettek öt fontot a belépésért, és ezért rövid programmal kecsegtették őket. Mások odakint ácsorogtak, és teljesen megelégedtek az ingyenes kilátással.

Hot dogos bódékat, vattacukros, világító játékos standokat állítottak fel, még egy hatalmas kocsi is körbejárt a megye rádiócsatornájától. Pár éve még zene is volt, klasszikus filmek betétdalai bömböltek a hatalmas hangszórókból, miközben a tűzijátékok fényei szétterültek az égen.

Később pedig felgyújtották annak a férfinak a bábuját, aki egyszer megpróbálta felrobbantani a parlamentet.

Aztán hazaindultak. Néhányan a kocsmába.

Ennyi.

Senki sem emlékszik másra, csak arra, hogy minden normálisan zajlott aznap. Kisteherautókra pakolták a holmikát, készleteket hoztak, embereket vittek haza. Eggyel több kocsi nem hívta fel az emberek figyelmét semmire. Annyira zajos és fényes volt minden aznap. A lovak gazdái épp elég messze voltak, hogy az állatok eltűnése ne szúrjon szemet, hogy a tragédia beleolvadjon az ünneplésbe, a tűz pattogásába.

A legtöbb lovat benyugtatózták. A rendőrség hamarosan arra is ráébredt, hogy a tulajdonosok ezt maguk kérték. Félték, hogy enélkül a durrogtatástól és a fényektől bepánikolnának.

A nyugtató viszont álmissá, szelíddé tette őket.

Nem félték, legalábbis először biztosan nem.

Ahogy Alec végzett a farmon, az ég már lüktetett a sötétségtől. Vaskos, szürke eső áztatta vékony kabátját, és hívták az őrstől is. Egy idős férfi várt rá, hogy beszélhessen vele – azt állította, látott mindent, hogy ott volt azon az éjjelen, amikor a lovak elpusztultak. Csavargó volt, egy remete, aki a farm határában aludt, egy kőomladékban keresett menedéket. Nem rendelkezett állandó lakhellyel, választóközzel. Sem barátokkal. Semmilyen kapcsolata nem volt azon kívül, hogy besétált az őrsre, és megosztotta a történetét az állatokról meg a lámpafényről.

– Elhiszed neki, hogy tényleg ott volt?

– Fogalmam sincs – mondta a nyomozó. – Kérdezd meg magad! – Ezzel megszakította a vonalat.

Szóval Alec elindult. A város központjába hajtott, a nadrágja cuppogott az ülésen. Az őrs már régen egybeolvadt a város könyvtárával, és a megye pénzét az elektronikus segélyvonalra költötték, ahelyett, hogy normális recepciót vagy várót alakítottak volna ki. A könyvtár – ami üres és leharcolt volt az átalakítás óta – egy lifttel is rendelkezett hátul, ahol a könyveket pakolták ki, de csak akkor használták, ha nagyon szükség volt rá. A biztonsági rendszer rémes volt. Az őrs bejárata az épület oldalán helyezkedett el, kanyargós fémlépcsőkön lehetett feljutni.

Tucatnyi kamera figyelte Alecet, ahogy felmászott, erősen kapaszkodva a rozsdás korlátba, hiszen az ősrégi fém csúszott az esőtől.

Alec az elektromos beolvasóhoz nyomta a belépőkártyáját. A fény zöldre váltott, az ajtó zümmögve kinyílt.

Az üvegfalú irodából kiintett neki az őr, aztán a helyiség végébe mutatott. Alec morogva ment a kihallgatóba. Még egy kurva köszönést sem kapott, nemhogy eligazítást.

A csavargó odabent volt, ahogy azt ígérték. Egy doboz kóla állt előtte az asztalon. Nem bontotta fel. Az interjú során sem itta meg. Mind a ketten elázva ültek egymással szemben.

– Kér egy törölközőt?

– Micsodát? – húzta fel a hajléktalan a szemöldökét.

– Hozok egy törölközőt.

Alec kiment, de csak egy halom kék papírtöröltőt talált a mellékhelyiségben. Pont olyan kéket, mint a gyerekszobákba festett felhők. Szép kéket. Magával hozta az egész gurigát.

Mindketten megszáritották nagyjából a hajukat és a ruhájukat.

Aztán a férfi elmondta a történetét.

NEGYEDIK FEJEZET

A szemtanú

Tűleveles erdőket irtanak ki, magas, vastag, csodás fákat, amelyek éjjel is gyönyörűek. Örülnek ennek. Annyi ideig hagyják csak őket, hogy ökoszisztémákat alakítsanak ki, hogy a terület részeivé váljanak mindazok számára, akik elhaladnak mellettük az úton, akik erre élnek, vagy ideköltöznek. Aztán kivágják őket, eladják papírnak. A gyönyörűségük a halálban rejlik, életük rövidségében. Gyorsan továbblépnek.

Ezek a kriptærdeők farmok és erdők mellett futnak, folyók és tavak mentén. Víz, fák és olyan helyek, ahol tűlevelek álltak. Nem volt itt semmi mozgás vagy kanyarulat.

A remete ismerte még a szél fütyülését és a madarak kiáltásait is, amiket csak az ehhez hasonló helyeken lehet hallani. Ismert minden hangot, annak ellenére, hogy nem tudta az egyes fajok nevét. Tervezte, hogy majd kikeresi a város könyvtárában lévő számítógépen a hangokat, ha arra jár. Hátha ott találja a választ. Mindegyikre emlékezett. Akarta, tényleg akarta. Mindent megtesz majd. Megvolt a jegye, ugyan megkopott és kifakult, de megvolt.

Pár órával azelőtt, hogy a lovakat meggyilkolták, ő a fák között sétált. A nap már lent csüngött a horizonton, elbújt a felhők mögött. Mindenfelé levelek heverték, összecsomósodva, meggyűrve. Minden egyes lépésnél ropogtak. Kellemes hang volt, megnyugtatta. Felnézett, körbelesett, ahogy haladt előre. Főleg csontvázak heverték ezen a he-

lyen, de volt pár állat is: mókusok, sündisznók, néha még borzok is. Hallott történeteket egy vadkanról is, ami a város közelében mászkált.

Olyan életet talált magának, ahol csak a túlélés volt a cél. Mindenkit maga mögött hagyott, akit szeretett, akivel valaha törődött. De megtalálta a nyugalmat.

A tónál, félórányi sétára a fák vonalán túl, egy rozsdás, kiégett kocsironcsnál megmosakodott.

Egy ronggyal törölközött meg, amit a táskájából halászott ki. Fémtányérok és poharak csörrentek össze, amikor kihúzta. Főz majd egy kávét, ha visszamegy. Felnézett az égre, és azon gondolkozott, milyen nap lehet.

Felöltözött, majd visszatért az erdőbe. Gyűjtést kellett gyűjtenie. Félig száraz mohát szedett le a fák törzséről. Rózsét és fát, rövideket és hosszabbakat. A vékonyakkal kellett kezdenie, majd a hosszabbakkal és vastagabbakkal folytatni, hogy rendesen lángra kapjanak. A víz segített életben maradni, még a benne lévő szennyeződések is. Összeszedte, amire szüksége volt, majd visszaindult. A nap egyre sötétebb lett.

Estére sikerült tüzet gyújtania. A mohát és az ágakat – az aprókat és a vékonyakat – gombócba rendezte, a kezével pedig sekély árkot vájt nekik. Meggyújtotta a gyufát, amitől lángra kapott a gombóc közepe, fújta, saját levegőjét adta érte, hogy segítsen a tűznek életre kelni. A tüzet az apró kőháznál gyújtotta, amit az otthonának nevezett az elmúlt pár éjjelen. A vastagabb ágakat keresztbe pakolta. A tűz melegen tartotta, és fényt biztosított az olvasáshoz. Felmelegítette a babot a fémlábasban, majd a kávéját is. Előző nap megölt egy madarat, letollazta, hogy a húshoz férjen. A lábán gyűrűt talált.

Tűzijáték villant az égen.

Rövid sisterség, majd pukkanás. A rakéták már hetek óta harsogtak, de aznap rosszabb volt. Nem tudta, mikor van pontosan ötödike, amikor lesz máglya és tűzijáték. Mi-

lyen lehet, ha valakinek a képmását sok száz éven keresztül újra és újra elégetik? Nem akart ilyesmire gondolni.

Becsukta a könyvét, és hagyta, hogy elhaljon a tűz. Bement a kőházba, ahol meggyújtotta a gyertyáját. A takarói és az ágyneműje még mindig ott heverték az előző éjjelről. Épp csak melegen tartották. A hely csupán egy kis rom volt: a tetőt lyukak pettyezték, ha esett, minden elázott. Nem volt nagy, de ő megtalálta a lehető legjobb helyet az alváshoz. Közel az erdőhöz és a tóhoz. Itt békén hagyták. Szívesen itt maradt volna, ha tud.

Látta párszor a farmert, aki a közeli, szomszédos farmon élt. A legtöbb ember nem tudta, miért nevezték Well farmnak. Csak úgy gondolták, jó név egy farmnak. Pedig semmi köze sem volt a jósághoz. Volt egy kút az erdőben, és az a terület is ehhez tartozott valamikor.

Szóval, az emberek úgy gondolták, hogy a Well farm kedves név.

Sosem beszélt a farmerrel, csak látta, megpróbált elrejtőzni előle, hátha a férfi magának akarná ezt a területet is, vagy ismer valakit, akit zavarna az ő jelenléte. Figyelte a mezőkön, ahogy a csalánt permetezte. Nézte, ahogy a kutyáját sétáltatja. Valahogy magányosnak tűnt.

Mint egy rab.

A remete elaludt.

Már napfelkelte előtt felébredt.

Még sötét volt. A gyertya kialudt. Újra meggyújtotta. Valami volt odakint.

Motorzúgást hallott, egy kocsi vagy egy kisebb teherautó lehetett. Éppen csak felbőgött, aztán el is hallgatott. A remete semmit sem látott, ahogy kinézett az ablakon. A zaj a farmról jött, vagy annak a közeléből. Semmi. Aztán mégis meglátott valamit. Levegő után kapott.

Zseblámpa. Két zseblámpát látott.

A sötétségben táncoltak, lefelé a földeken. Le és fel mozgtak, majd letették őket a talajra, megvilágítva az üres horizontot.

A remete magára húzta a kabátját, és elhagyta a házat. Látni akarta.

Kezeket látott a földben, a talajt nyomkodták az élettelen alakok körül.

Az idegenek le és fel mozgtak.

Az egyikük sírt.

A remete másnap reggel továbbállt, még napkelte előtt összeszedte a holmiját. Mielőtt a rendőrség megérkezett volna. Mielőtt a szemek meglátták volna az eget. Mielőtt még bármi is kezdetét vette volna.

– De visszajöttem – mondta remegve Alecnek. – Visszajöttem. Nem akartam egyedül lenni azok után. Új könyveket akartam szerezni. Emberek közelében lenni. Aztán hallottam, mi történt... hallottam, mit tettek.

Alec az asztal másik oldaláról bámult rá, mindenféle használt kék papírtörülők heverték.

– Segítettem valamiben? – nézett rá a remete.

Alec kikérdezte a férfit, hogy képes lenne-e azonosítani azokat, akik ezt tették. Ha látná az arcukat. Tudja-e a nevéket, vagy bármi különös ismertetőjegyet.

– Ők... sírtak. Az egyikük sírt.

Semmi másban nem volt biztos.

Sajnálta, sajnálta...

– Sokat segített. – Alec magára erőltetett egy mosolyt. – Természetes, hogy sokat segített.

A remete arca felderült, ahogy bólintott, fáradt szeme csillogott.

Nem tudta, hová mehetne aznap éjjel.

Alec lesegítette a fémlépcsőn.

Soha többé nem látta.

ÖTÖDIK FEJEZET

A CD-lejátszó a világ végéről zenélt. Az üvegen keresztül is lehetett hallani, annyira hangos volt. A függönyöket behúzták a ház elejében, a tűz égett – igazi tűz, fával és mindennel, amivel kell –, arany fényben fürdette a nappalit.

Odabent, a folyosóról is látni lehetett, hogy egy gyerek játszott gemkapcsokkal a konyha sarkában. Összeakasztotta őket, kihúzta a fából készült székek közé, és ráakasztgatta a játékait meg a figuráit a hurkokra.

Alec minden tőle telhetőt megtett. De fogalma sem volt, hogyan szóljon hozzá.

A felesége a tűzhely mellett állt, épp darált húst kevert össze paradicsommal.

Alecet már akkor megcsapta az illat, amikor belépett a bejárati ajtón. Váltott a zeneszám.

– Itt vagyok! – kiáltott be, de sok értelme nem volt. A feleségét lefoglalta a vacsora, a fiát meg lefoglalta az a valami, amiért annyira lekötötték a gemkapcsok. Alec beletúrt Simon hajába, ahogy elhaladt mellette, a fiú pedig felmordult.

– Milyen napod volt? – kérdezte Elizabeth, de meg sem fordult.

Alec átkarolta a felesége derekát, de ő elhúzódott tőle.

– Ne főzés közben!

– A napom csodás volt – hazudta Alec, és újra átkarolta a feleségét.

Elizabeth elfordult a lábastól, és belenyomta a fakana-
lat a kezébe.

– Kavargasd!

És Alec kavargatott.

– Sajnálom, hogy későn jöttem – hazudta.

– Nem gond – hazudta a felesége is, miközben levette
a spagettit a tűzről.

– Csak ez az ügy... El sem hiszed, mivel kellett ma szen-
vedni.

Várt. A zene tovább játszott, a gyereke szintén. Szóval,
folytatta:

– Azt mondtam, hogy el sem hiszed, mivel kellett ma
szenvednem...

– Hallottalak.

– Egyértelműen dühös vagy valami miatt – állapította
meg Alec. – Mi történt?

– *Egyértelműen dühös vagy valami miatt* – ismételte
a felesége. Az ő hangján bugyutának, piszkálónak, idiótá-
nak tűntek a szavak.

– Hát, ez csodás.

– *Hát, ez csodás.* – Elizabeth visszavette a kanalat, foly-
tatta a kevergetést, a kóstolást, a készítést. De mosoly buj-
kált a szája sarkában, mire Alec is elmosolyodott.

– Most csak utánczol.

– *Most csak utánczol.*

– Azt hiszem, Alec Nichols nagyon sajnálja, bármi ros-
zszat is tett.

– Azt hiszem, Alec Nichols bla-bla-bla.

A kisfiú felnevetett. Alec is, pedig nem akart.

– Hé! – érintette meg a felesége kezét, sokkal gyengé-
debben, mint korábban. Elizabeth megfordult. Fáradtnak
tűnt. – Azt hiszem, Alec Nicholsnak fogalma sincs, meny-
nyire szerencsés.

Ezt Elizabeth nem ismételte meg, csak összehúzta a sze-
mét.

– Hé – mondta újra Alec, és a szemébe nézett, mindkettejük arcán halvány mosoly tükröződött.

– Csak... vacsorázzunk meg az asztalnál, mit szólsz? – mondta egy kis szünet után Elizabeth. – Utána beszélgethetünk, amikor már letettük aludni.

Alecnek beletelt pár másodpercbe, hogy megmozduljon, de aztán felvette a fiát a padlóról, és elmondta a hétévesnek, hogy pakoljon össze.

Utána visszament a folyosóra, levette a kabátját, amíg a felesége kitalált. Még mindig hó ült a ruhája ujján. Valószínűleg Elizabethet is összevizezte vele, amikor átölelte.

Fáradt volt. Megdörzsölte a szemét, fejfájás gyűlt a halántékában.

Azon gondolkozott, hogy...

Alec megállt. Meg kellett állnia.

A háza előtt állt, a ruhája még mindig lószaros volt. Odabent most nem volt tűz, sem zene, nem volt meleg konyha.

Üresen kongott minden. Más épület volt, más hely, más időszak. Annak ellenére, hogy Simon még mindig itt élt vele, épp egy barátjával kempingezett ma este. A fiú mára már tizennyolc éves lett, és napról napra szélesebb. Már majdnem végzett a sulival is. Évekkel ezelőtt történt, hogy a játékait a székre akasztotta. Elment úszni a tengerbe, annak ellenére, hogy Alec figyelmeztette rá, nem biztonságos ilyen erős hullámvész mellett. Simon az ideje java részét otthon töltötte, és olvasott. Játékokat játszott a gépén. Sokszor ültek este kettesben, de semmit sem mondtak egymásnak, egyikük sem tudta, milyen jövőt akarnak maguknak. Simon már számtalan munkát említett. Rendőr, de ezt csak sebtében, meglepő módon. Orvos. Állatorvos, talán. Már ha elég jók lennének a jegyei ahhoz, hogy orvos

legyen. Alec nem tudta, melyik út lenne nehezebb a másiknál, de az egyik bizonyára az, nemde? Csak nehezebb egy ember életét megmenteni, mint egy kutyáét?

És Alec megpróbálta elmagyarázni azokat a nehézségeket, amivel az egyetemi jelentkezéseknél szembe kell majd nézni – a gyors internetes keresésekből annyiféle nehéz jövőkép rajzolódott ki. És Simonnak fogalma sem volt, mit akar.

Különös, mennyit várunk el egy tizennyolc évestől.

Az ég már sötét volt. A nap lebukott a lófejek mögött. Kora novemberi harc kezdődött tél és ősz között. A következő pár napban melegebb időt jósoltak, jóval melegebbet.

Az aznapi súlyos esőzés után ezt nehéz elképzelni. Nehéz volt manapság előre megmondani az időjárást.

Alec kinyitotta az ajtót.

Felkapcsolta a lámpát, és levette a koszos csizmáját. Visszadobta a verandára, és bezárta az ajtót. Odabent hideg volt. Lekapcsolták a fűtést.

Alecet mindenhol sár fedte, a ruháján félig száradt folatok éktelenkedtek. Mind a száznyolcvan centijén. Fekete nadrágja és kabátja bűzlött. A sár még a fehér ingébe is beszivárgott. Azonnal felvette magára a kabátját, amikor az eső jobban belekezdett, de talán nem kellett volna. Lehet jobb lett volna, ha az eső tisztára mossa.

Alec levetkőzött a lötytyedt alsónadrágjára. Belenézett a folyosó tükrebe, amit repedések tarkítottak. Ki kellett volna dobnia, vennie egy újat. Balszerencsének érezte, hogy így hagyta. De még működött, mondhatni. Még mindig látta a tükörképét benne. A koszt a sötét borostában, némi vért az arcán. Bizonyára megkarmolta magát.

Pislogott, fájta a feje kissé. Nem ivott eleget aznap.

A konyhába ment.

Általában a tévé ilyenkor hangosan ordított a nappaliban.

Alec felsóhajtott. A konyhában bekapcsolta a vízforralót, megragadta a saras ruháját, és bedobta a mosógépbe. Lezuhanyzott, legalább tíz percig áztatta magát, hogy a meleg belopja magát az izmaiba. Tiniként hosszasan szeretett fürdeni. Csak akkor lehetett egyedül.

Elgondolkozott a nyomozáson.

Amennyire felkavarta a bűnügyi helyszín, annyira le is nyűgözte. Négy napjuk maradt, hogy mélyebben beleássák magukat ebbe az egészbe – a főfelügyelő nem az a fajta, aki szereti pocsékolni a pénzt –, és egyre kevésbé fogja érdekelni az embereket az ügy, nemde? Ahogy a friss hírek a régiek helyére áramlanak, ahogy az új hét új borzalmakat hoz – itt és máshol is –, az embereket kevésbé fogja érdekelni, mi történt, mint most. Alec arra számított, hogy reggelre meglesz legalább pár lótulaj vallomása; az órs nagyon is érdekelt volt a biztosítási ügyekben, még akkor is, ha lehetségesen vakvágányra futnak ezzel. De a kikérdezés mindenképpen segítheti őket. Bárki is követte el ezt az egészet, sokat tud a lovakról. Tudja, hogyan kell tartani, kezelni és megölni őket.

Tehát az egyik tulajdonos is lehetett a kérdéses elkövető.

Alec megpróbálta leállítani az agyát. Nem kellett volna ilyen szinten hazahoznia a munkáját.

A lehető legjobban próbálták védelmezni a bűnügyi helyszínt.

Abban pedig csak reménykedni tudott, hogy az eső nem mossa el az egészet.

Elzárta a zuhanyt.

Megtörölközött egy olyan törölközővel, amit már hetekkel ezelőtt ki kellett volna mosnia, állott szaga volt a folyamatos használattól. Amikor felöltözött, és lement a földszintre, ráébredt, hogy másodjára is fel kell forralnia a vizet. Miért is tette fel ilyen korán?

Sóhajtva kapcsolta be újra a forralót. A víz bugyogni kezdett.

Miközben várt, Alec a fotóra nézett a naptár mellett. Még akkor készült, amikor Simon hatéves lehetett, amikor neki még vastagabb volt a szakálla, nem csak borostája.

Elizabeth mellettük állt, átkarolta Alecet, Alec pedig őt. Mind a ketten mosolyogtak. A felesége szőke haját rövidre nyírták, az ő haja pedig hosszabb volt akkoriban. Éppen olyan korszakát élte; a viták előtti korszakát. Még azelőtt, hogy minden rosszra fordult volna. Amikor még csak tanulták a másikat, és a tanulás során felőrölték saját magukat.

Most a haja rövid volt és rendezetlen.

Vajon miért jut Elizabeth ilyen gyakran ma az eszébe? Mert Simon épp nincs itthon? Vagy a nehéz nap miatt? Azért, mert azzal a farmerrel volt, azzal a családdal, azon az üres téren, a mezőn?

Százszor is elsétált már a kép előtt, de nem érzett soha ehhez hasonlót. Fogalma sem volt, mi ütött belé.

A víz forrni kezdett.

Alec megnézte a kukát. Ki kellene ürítenie. Miért nem ürítette ki korábban?

Megragadta a fekete szemeteszsákot, és kirohant vele az éjszakába. Csinálnia kellett valamit.

Újra a napjára gondolt a farmerrel, a remetével. A férfi mosolygott. Miatta. Ettől Alec is jobban érezte magát, mert annyira szomorúnak tűnt.

A hold fogyni kezdett, az éjjel egyre sötétebb lett. Alec felnyitotta a kuka nedves fedelét, és belenyomta a zsákot, majd végighúzta a kukát a kerten. A vizes, hosszú fű átázatta a cipőjét.

A fák remegtek a feje felett, a szél erősebbre váltott. A kerítés hullámzott. Alec kinyitotta a kaput, és végighúzta a sikátoron a kukát. Ilmarsh a sikátorok városa volt, még

az utcái, a főutak is szűkek voltak. Beszorították. A kertvárosnak több tér jutott, Alec szeretett itt lenni. Az ürességben, a központtól délre, a földek jobb oldalán.

Valamikor ez mocsárvidék lehetett. Három utcával arébb, amikor felépítették a házakat, régi érméket találtak elmosódott arcképekkel, és néhány északi cserepet a középkorból. A helyi újságban még írtak is róla, de aztán az újság tönkrement.

Az egész területnek a mocsarak és a lápok adták a nevét. Ide jöttek azok, akiket elüldöztek máshonnan. Olyanok, akik sehová sem tartoztak.

Az országnak több hal kellett. A halászoknak pedig ott-hon, így elfoglalták a mocsaras vidékeket, és lecsapolták a maradékát annak, majd itt éltek és haltak meg a susnyásban.

Aztán olajat találtak a tengeren.

Az esőben Alec alig látott valamit, a pólója teljesen átázott, rátapadt a testére. Ennek ellenére mégis végighúzta a kukát, mehet a fenébe az eső.

Öt méter után megfordult.

Semmi sem volt ott. Itt kint nincs semmi.

A sikátor üresen kongott. Persze, hogy üres volt.

Visszafelé menet Alec olyan erővel csapta be az ajtót, hogy megremegett a keret.

A konyhában újra szemügyre vette a vízforralót, amit már harmadjára kellett bekapcsolnia.

A telefonja rezgett, megcsörgette a kulcsokat is, ami a konyhapulton, mellette feküdt.

Sör. A Stagben.

Az üzenet George-tól jött.

Mindig elküldte neki is az üzenetet, ha a többiek a pubba indultak. Nos, talán nem mindig, de épp elégszer, hogy ezek az üzenetek felhalmozódjanak a telefonján. Alec általában mindig kitérő választ adott, hogy miért nem tud csatlakozni: tanulnia kell a fiával, otthon kell lennie.

Fogalma sem volt, miért csinálta ezt.

Nem akart ilyen lenni.

Négy évbe telik megismerni egy helyet, ezt mondta valaki egyszer. Alec úgy érezte, ennek a közelében sincs. Elgondolkozott a tanácson, de csak ideges lett tőle. Miért lenne elég bármire négy év? Négy év elrepül. Négy év semmi.

Hiányzott neki Elizabeth. Mindazok után, amit tett, és amit ő tett vele, mégis hiányzott neki a felesége.

Lecserélte a pólóját, és felvette a kabátját.

Milyen lenne a világ, ha a felesége még mindig élne? Ahol ő nem lenne ilyen magányos. Alec kilépett az éjszakába.